

РЕШЕНИЕ

№ 656

гр. София , 16.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на двадесет и първи май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Цветко Лазаров
Членове:	Ралица Димитрова Нина Стойчева

при участието на секретаря Валентина Игн. Колева
като разгледа докладваното от Ралица Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20211000500884 по описа за 2021 година

Производството е образувано по въззивна жалба на Л. В. П. срещу разпореждане № 260934/13.01.2021г. на СГС, ГО, 27 състав, постановено по гр.д. № 8071/20г., с което е отхвърлена молбата му за отказ за изпълнение на съдебни решения на Апелативен съд Екс-ин-Прованс, Република Франция.

Жалбоподателят излага, че обжалвания от него съдебен акт е необоснован и постановен при неправилно тълкуване и прилагане на Регламент /ЕС/1215/2012, както и при съществено нарушение на процесуалните правила. В нарушение на чл.12 от ГПК съдът не е обсъдил възраженията му. Налице са неясноти по отношение на лицата по чиито молби са образувани изпълнителните производства и тези, посочени в съдебните решения, както и по отношение на лицето, срещу което се иска изпълнение, съществени неясноти и противоречия в текстовете на съдебните решения и удостоверенията по чл.53 от Регламента. Нарушено е правото му на защита, тъй като липсват доказателства за уведомяването за постановените съдебни решения след 07.02.2019г. В съдебните книжа е посочен адрес, който не съответства на настоящия му в страната. Ако се

допусне изпълнение на чуждестранните решения би се стигнало до нарушаване на обществения ред в Република България, тъй като биха се признали за изпълнително основание неясни кредитори, вискатели и длъжник, с неясен предмет и без еднозначно установена дата. Неправилен е изводът на първоинстанционния съд за неоснователност на тези негови възражения. Жалбоподателят излага, че съдебният акт е постановен при противоречива и неясна воля на съда, което се приравнява на липса на мотиви. Съдът е отказал да постанови отказ от изпълнение, тъй като не е установена идентичността на вискателя по изпълнителното производство с ищеца по чуждестранното решение. Такава хипотеза не съществува в чл.45 от Регламент /ЕС/ 1215/2012, тъй като добросъвестността на държавните органи, издаващи удостоверенията по чл.53 от него, се предполага, че съдържанието на решението на съда и това на удостоверението ще са идентични. Когато това предположение е опровергано, съдът е длъжен да откаже изпълнението, тъй като се създава възможност за получаване на суми от лице, което не е било страна по делото. Неправилно е тълкуването на съда относно обществения ред в държавата, на чиято територия се допуска изпълнението.

Затова моли въззивния съд да отмени атакуваното разпореждане и да постанови решение, с което да уважи молбите му по реда на чл.622 а, ал.6 от ГПК във вр. с чл.46 от Регламент /ЕС/ 1215/2012.

В депозиран писмен отговор и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител М. и Д. П. оспорват жалбата. Считат я за неоснователна, а атакувания съдебен акт за правилен и законосъобразен.

Съдът след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства в първоинстанционното и въззивно производство по реда на чл.235 от ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

СГС е сезиран с молби за отказ за изпълнение от Л. В. П. по чл.622а, ал.6 от ГПК. В тях се твърди, че с покани за доброволно изпълнение, връчени му на 06.06.2020г., са му връчени и решения № 2019/54 и 2019/53 на Апелативен съд Екс ин Прованс, Република Франция, с които са уважени искове на М. Г. по мъж П. и Д. П. срещу него за парични вземания на обща

стойност съответно 128 002, 94 лв. и 127 956, 49 лв. Счита, че са налице сериозни разминавания между посоченото в решенията на чуждестранния съд и удостоверенията по чл.53 от Регламент ЕС 1215/2012 относно имената на вискателя М. Г. по мъж П. и М. Л. П.. В съдебните решения и удостоверенията по чл.53 от Регламента като индивидуализиращи ответника данни са посочени само неговите две имена и адрес. Счита, че не е доказано, че съдебните решения са постановени срещу него. Няма идентичност между осъдителните диспозитиви на съдебните решения и вписаното в удостоверенията по чл.53 от Регламента. В издадените не вписана сумата от 334, 42 евро.- обезщетение за платен отпуск. Не е налице съвпадение на предмета на спора и по т.4.6.1.1 от удостоверенията. Има явно противоречие между съдебните решения и удостоверенията, а именно в акта на съда е вписано, че съдът не разпорежда временно изпълнение, а в удостоверенията е посочено, че съдът е постановил временна мярка. Счита, че е нарушено правото му на защита, тъй като решенията не са му били връчени преди 06.06.2020г. и те не са влезли в сила. Пзовава се на чл.45, ал.1, б. „а“ и б. „б“ от Регламент /ЕС/ 1215/2012. Счита, че е нарушен чл.28.1 от Регламента, тъй като молителят има постоянно местоживее в България, а френският съд не се е обявил служебно за некомпетентен. Затова моли съда да откаже изпълнение на съдебните решения на Апелативен съд Екс ин Прованс, Република Франция.

В депозираните писмени отговори М. Л. П. и Д. П. оспорват молбата. Поддържат, че постановените решения в Република Франция подлежат на пряко изпълнение на основание Регламент /ЕС/ 1215/2012. Въз основа на тях са образувани изпълнителни дела. Не са налице предпоставките на чл.45 от Регламента за отказ за изпълнение. Считат, че Л.П. е бил надлежно представляван от адвокат по делата, образувани пред Съда по трудовоправни спорове в Кан. Неоснователен е доводът му за нарушение на чл.28.1 от Регламента.

Не е спорно, че с решение на Апелативен съд на Екс-ин-Прованс № 2019/54, Република Франция, състав колегия 4-5 в полза на М. Г. по мъж П. са присъдени суми във връзка с трудово правоотношение с Л.П..

Не е спорно, че въз основа на него е издадено удостоверение по чл.53

от Регламент /ЕС/ 1215/2012.

Не е спорно, че с решение на Апелативен съд на Екс-ин-Прованс № 2019/53, Република Франция, състав колегия 4-5 в полза на Д. П. са присъдени суми във връзка с трудово правоотношение с Л.П..

Не е спорно, че въз основа на него е издадено удостоверение по чл.53 от Регламент /ЕС/ 1215/2012.

Безспорно, че въз основа на молби на М.П. и Д. П. са образувани две изпълнителни дела, по които на молителя са връчени покани за доброволно изпълнение на 06.06.2020г., заедно с решенията на чуждестранния съд и удостоверение по чл.53 от Регламент /ЕС/ 1215/2012 с превод на български език.

По делото са приложени двете изпълнителни дела.

От становище на ЧСИ М. П. се установява, че по негова сметка е преведено цялото задължение на Л.П. към двамата вискатели.

При тези доказателства СГС е отхвърлил молбата на Л.П., подадена на основание чл.622а, ал.6 от ГПК.

Пред въззивния съд нови доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, че предмет на въззивно разглеждане са молби за отказ за изпълнение, предявени от Л.П. срещу М.П. и Д. П. по реда на чл.622а, ал.6 във вр. с чл.623 от ГПК.

Въззивният съд се произнася служебно по валидността на обжалвания съдебен акт, по допустимостта му в обжалваната част, а по правилността му е обвързан от посеченото в жалбата- чл.269 от ГПК, с изключение на допуснато нарушение на императивна материалноправна норма.

Обжалваният съдебен акт е валиден и допустим.

По правилността му.

Молбата за отказ за изпълнение се предявява пред съда, който

съответната държава – членка е обявила като компетентен- чл.46 от Регламент /ЕС/1215/2012. Процедурата за отказ за изпълнение, доколкото не е обхваната от регламента, се урежда от правото на сезираната държава членка. Т.е. прилага се правото на държавата, пред която се иска изпълнение на съдебно решение на друга- държавна членка. В случая това е българския процесуален закон, чиято разпоредба на чл.622а, ал.6 предвижда, че молбата за отказ за изпълнение се подава в едномесечен срок от връчването на документите, предвидени в ал.2. Това става с връчването на поканата за доброволно изпълнение на длъжника. Тези до Л. П. са връчени на 06.06.2020г., а молбите за отказ за изпълнение са подадени на 19.06.2020г., т.е. в предвидения едномесечен преклузивен срок, поради което са допустими и следна да бъдат разгледани по същество.

Молбите за отказ за изпълнение се разглеждат по реда на чл.623 от ГПК. Компетентен съд е окръжният по постоянния адрес на длъжника или по местоизпълнението. Така определената компетентност предпоставя правото на СГС да разгледа молбите на Л.П. по чл.622а, ал.6 от ГПК.

Активно легитимиран да предяви полза за отказ за изпълнение е длъжникът, срещу който има постановено съдебно решение на друга държава- членка на Европейския съюз. То подлежи на изпълнение без да е необходимо издаване на изпълнителен лист-чл.622а, ал.1 от ГПК. Съгласно чл.39 от регламент /ЕС/ 1215/2012 съдебното решение, постановено от държава членка, което следва да бъде изпълнено в друга държава – членка, подлежи на изпълнение без да се изисква декларация за изпълняемост. Предпоставка за започване на принудително изпълнение от съдебния изпълнител е представяне към молбата на копие от съдебното решение, постановено от държава- членка на ЕС, заверено от съответния съд и удостоверение, издадено по чл.53 от Регламента . Това е предвидено и в чл.39 от последния. Видно от представените две съдебни решения на Апелативния съд в Екс- ин-Прованс е, че те са издадени в полза на М.П. и Д. П. срещу Л.П.. Тези съдебни актове му създават качеството на длъжник, на когото чл.46 от Регламента признава правото да подаде молба за отказ за изпълнение. Съгласно чл.46 от Регламента молбата за отказ от изпълнение може да се уважи, ако са налице основанията на чл.45 от Регламента. Нормата на чл.46 от него препраща към основанията за отказ за признаване

и изпълнение на съдебно решение.

Надлежна страна в производството по молба за отказ за изпълнение са кредиторите, респективно вискатели в предприетото принудително изпълнение. По делото това са М. и Д. П., в чиято полза има издадени съдебни решения, подлежащи на изпълнение. Видно от тяхното съдържание е, че обжалването пред Касационния съд няма като последица временно прекъсване и не е необходимо да се разпорежда временно изпълнение на решението. Т.е. обжалването пред по-горна инстанция не спира изпълнението на съдебния акт, независимо дали е влязъл в сила или не.

Както в молбата за отказа за изпълнение, така и в жалбата Л.П. поддържа, възражението си, че не срещу него са постановени решенията на френския апелативен съд и не той е длъжникът на вискателите П., защото е посочен в тях с две имена и адрес в България, различен от този, на който живее. Настоящият съд счита, че това възражение е следвало да бъде направено пред френския съд, тъй като въведено в настоящата производство води до преразглеждане на спора по същество, доколкото то е относимо към надлежните страни в процеса, който е приключил с подлежащ на изпълнение съдебен акт. Тази абсолютна забрана за преразглеждане на спора по същество от сезираната държава – членка е въведена с чл.52 от Регламента.

Но за пълнота съдът излага следните съображения, въз основа на събраните по делото доказателства: По изпълнителните дела е представено заключение от 02.06.2017г., от името на Л.П., роден на ***г. чрез адвокат от адвокатската колегия в Кан. Няма спор, че жалбоподателят е роден на тази дата, както и че адресът, посочен в този документ е същият, изписан в удостоверенията по чл.53 от Регламента. Т.е. установена е идентичност на въззивника и участвалия като ответник в делата пред френския съд по трудовоправни спорове и в последствие пред френския апелативен съд. Ето защо това релевирано възражение от Л. П. е неоснователно.

Основанията, при наличието на които, съдът може да уважи молбата за отказ за изпълнение, са изчерпателно посочени в чл.45 от Регламент /ЕС/1215/2012. Извън тях не може да има други, които да водят до такива правни последици. Те не могат да се тълкуват разширително, а стриктно според вложения в тях смисъл. Въззивникът се позовава не две от тях- чл.45,

ал.1, б. „а“ и б. „б“ от Регламента. Първото е свързано с противоречие на съдебното решение на една държава – членка с обществения ред на сезираната държава- членка. От съществено значение тук е понятието обществен ред и с какво е свързано то. В повечето държави членки под понятието „обществен ред“ се приема се, че нарушение на обществения ред, обосноваващо отказ на признаване на съдебно решение, респективно отказа от изпълнение, е налице, когато грубо са нарушени фундаментални права и свободи, основни морални принципи, основни принципи на правото, които могат да бъдат материалноправни и процесуалноправни и са израз на основните правни идеи и ценности на държавата и обществото. Не всяко нарушение на материалноправни или процесуалноправни принципи представлява основание за отказ за признаване на съдебното решение, респективно уважаване на молба за отказ за изпълнение. Според изразеното от Съда на ЕС в решение от 6 септември 2012 г., Trade Agency Ltd срещу Seramico Investments Ltd, C-619/10, EU:C:2012:531, т. 51 разбиране „използването на клаузата за обществения ред, съдържаща се в член 34, точка 1 от Регламент № 44/2001/Регламент Брюксел I/, чл.45, ал.1 от Регламент /ЕС/1215/2012/Регламент Брюксел Ia/, е допустимо само в хипотезата, в която признаването или изпълнението на постановеното в друга държава членка съдебно решение би засегнало по недопустим начин правния ред на сезираната държава членка, тъй като би накърнило основен принцип. Засягането трябва да съставлява явно нарушение на правна норма, която се счита за съществена в правния ред на сезираната държава членка или на право, което е признато като основно в този правен ред“. Съдът на ЕС се е позовал също на решение от 28 март 2000 г., Dieter Krombach срещу André Bamberski, C-7/98, EU:C:2000:164, т. 37, решение от 11 май 2000 г., Régie nationale des usines Renault SA срещу Maxicar SpA and Orazio Formento, C-38/98, EU:C:2000:225, т. 30 и решение от 28 април 2009 г., Meletis Apostolides/David Charles Orams, Linda Elizabeth Orams, C-420/07, EU:C:2009:271, т. 59. Представените съдебни решения, по които ответник и длъжник е жалбоподателят, не противоречат на правни норми или на основни принципи на правото, възприети от Република България. Твърдените несъответствия между тях и удостоверенията по чл.53 от Регламента, не обосновават нарушаване на обществен ред на Република България, поради което на това основание молбите му по чл.622а, ал.6 във вр. с чл.623 от ГПК

са неоснователни.

Второто основание, на което се позовава Л. П. е това, регламентирано в чл.45, ал.1, б „б“ от Регламента. Според него молбата за отказ за изпълнение е основателна, ако съдебното решение е постановено в отсъствие на страната, ако на ответника не е връчен документът за образуване на производството или равностоеен документ в достатъчен срок и по такъв начин, че да има възможност да организира защитата си, освен ако ответникът не е успял да предяви иск за оспорване на съдебното решение, когато е било възможно да стори това. Цитираната правна норма е специална и представлява частен случай на противоречието на обществения ред. Така посоченото навежда на извод, че е нарушено право на защита на ответника. В българския процес, това е свързано с няколко прокламирани принципа, а именно на състезателното начало- чл.8 ГПК, чл.9 ГПК- равенство на страните в процеса, чл.11 ГПК – публичност и непосредственост. Всички те осигуряват и гарантират правото на защита на страните в един граждански процес като нарушаването им води до допуснато от съда на съществено процесуално нарушение. Правото на защита може да се разглежда като част от обществения ред, тъй като то е правнозначимо и обезпечава възможността на участниците в процеса да докажат своите твърдения и възражения, да защитят претендираните от тях материални права. Правилото на чл.45, ал.1, б „б“ от Регламента предполага на ответника да не е валидно връчен документът за образуване на производство, да не му е предоставен достатъчен срок да организира защитата си, което включва и наемането на адвокат, който да го представлява. Видно от представеното по изпълнителните дела на френски език, в превод на български език, заключение от 02.06.2017г. е, че то е адресирано до Апелативен съд Екс –ин-Прованс, чиито съдебни решения се изпълняват в Република България, по съществото си представлява становище на ответника във връзка със спора, негова защита срещу предявените иски и тяхната основателност. Т.е. в делото пред Съда по трудовоправни спорове в Кан, както и пред Апелативния съд в гр. Екс-ин-Прованс Л.П. е бил надлежно представляван. Имал е възможност да организира защитата си. Затова правото му на защита не е нарушено и не е налице твърдяното от него основание за отказ за изпълнение.

Изложените правни изводи обосновават неоснователност на въззивната жалба на Л. П..

Обжалваното разпореждане на СГС следва да бъде потвърдено.

По разноските.

Поради изхода на спора пред въззивния съд разноси на жалбоподателя не се дължат, тъй като не е направил искане за присъждане.

Ответниците по жалбата са направили искане за присъждане на такива, но не са ангажирали доказателства, че са ги сторили.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане № 260934/13.01.2021г. на СГС, ГО, 27 състав, постановено по гр.д. № 8071/20г.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____